

Jsou zklamaní, že neodbíjí orloj
na mrtvé procházce, na níž jsou, aby žili,
už dávno nelžou si a neplánují souboj,
sem tam už nevědí, jací že vlastně byli.

Když čítával jí tiše vůni kávy
své časně ranní verše o labutích ticha
a ona předstírala nežnou bolest hlavy
a oba cítili, jak křehce se jim dýchá.

A když ji přirovnával v k nalezené múze
a ona hledala svůj důvod v jeho dlani
a když pak z běhu lásky zbyla volná chůze
a když pak znenadání zapomněli na ni.

A tak jsou tady na Královské cestě
a z mostu dál jsou vidět Hradčany.
Všechno je na místě a stejné jako kdysi,
jak staré chvíle, v kterých zůstali.

A z múzy časem stal se anděl strážný
a z anděla pak jenom unavená ženská,
to enfant terrible se propad do svých básní
a i ta nejslabší dnes připadá mu hezká.

Tak hezká jako náběh na teplotu,
když v dětství rozjímal si, lehce nachlazený,
o lásce k čemusi, co prchlo do pocitu,
který pak vícekrát už nebyl k nalezení.

A který byl snad blízko, když ho mnozí brali,
když spolu rokovali v ranním vytržení
a myči nádobí co lásek svých se báli
se u něj přestávali děsit prozrazení.

A tak jsou tady na Královské cestě
a z mostu dál jsou vidět Hradčany.
Všechno je na místě a stejné jako kdysi,
jak staré chvíle, v kterých zůstali.

Jsou zklamaní, že neodbíjí orloj
a v skrytu nevěří, že čas už pro ně není,
snad ještě zalžou si a naplánují souboj,
skončily titulky, vše v původním je znění.